

Vogel van papier

Driemaandelijks tijdschrift
Jaargang 24, Nummer 1
Januari-februari-maart 2018
Afgiftekantoor: 8930 Menen

België-Belgique
P.B.
8930 Menen
3/5721
P 007650

Aan:

V.u.: D. Taelman
Ambachtenstraat 55
8930 Menen

Bijna de hele collectie
"Vogels van Papier" sinds 1996 beschikbaar op het net:
<http://users.telenet.be/koen.vaneygen1/vogel/>

IN DIT NUMMER:

Eerst Even Dit	2
Wel en Wee	3
Financieel verslag 2017 en Begroting 2018	8
In Memoriam	12
Benefit Tapori: Allen Daarheen !	15
Praktische informatie	16

Citaten of vermeldingen uit dit nummer mogen mits verwijzing naar "Vogel Van Papier" Jg xx Nr xx.
Voor overname van een volledig artikel moet toelating gevraagd aan de V.U.

Eerst even dit

Dag allemaal,

Deze keer geen klassieke Wel en Wee... "Ooohhh" zeggen jullie velen onder jullie nu voorzeker, want we weten ondertussen dat dit de meest graag gelezen vogel-van-papier-rubriek is.

Het lukte me de voorbije maanden niet goed om veel te schrijven en nog minder om veel van me af te schrijven. Veel bleef beklijven, wat niet goed is voor hart en geest, ook niet voor een gezonde nachtrust. Naast de blijvend drukke consultaties waren er ook nogal wat rommelige evaluatie- en planningsvergaderingen en was er nu en dan minder goed nieuws zowel uit België als hier in Taponi. Oudejaarsavond konden we dit jaar moeilijk vieren gezien het die avond pijpenstelen regende en wat naar mooie gewoonte een uitgelaten buiten-dorpsfeest is viel letterlijk in het water... Zelfs het vuurwerk doofde nog voor het ontplofte... En ik herbeleefde, weliswaar voornamelijk door mijn eigen onrust, daadwerkelijk de examenstress van wel 30 jaar geleden met als klap op de vuurpijl een nachtmerrie waarbij Lien het examenlokaal op Gasthuisberg niet vond... terwijl ze dit letterlijk en op hetzelfde moment aan het beleven was. Gasthuisberg blijft die grijze doolhof waar er constant gebouwd en verbouwd wordt... Van telepathie gesproken...

Maar we geraken er wel door en nu met een paar dagen "carnavalsvakantie" lijkt ik weer door mijn agenda heen te kunnen kijken. En gelukkig er is ook goed nieuws: Sinds Nieuwjaar werkt Judith, een huisarts van mijn leeftijd, met ons mee in de consultatie. Ik denk dat deze "derde" keer de goede is, echt waar. En vorige week, zijnde 8 februari, kregen we van het Ministerie van Sociaal Welzijn hun fiat om, sinds 1 januari laatstleden, te mogen verdergaan met het dagcentrum waarvoor we een redelijke financiering krijgen en waarbij enige rationaliteit toch blijkt door te dringen bij de Ministeriemensen. En dan was er gisteren een heel intens en blij weerzien met één van onze petekinderen... bij wie we zonder het zelf goed te beseffen, want de tijd en de wereld draaft maar door, toch een mooie invloed hadden in haar leven. Hierover verder meer.

Ik houd aan de voorbije tijd in ieder geval twee voornemens over: Ik zal in Taponi voorstellen om de volgende jaarbegroting van Taponi maar op te maken eind januari of begin februari... eenmaal we zeker zijn of de subsidie van de ecuadoraanse overheid doorgaat of niet. Alle twijfels hieromtrent zorgen immers voor onnodige onrust en onzekerheid, die niemand goed doet, en eenmaal we zekerheid hebben over die subsidie moeten we de begroting toch herbekijken. En het tweede voornemen is dat ik deze zomer een hele week vakantie inplan... en dat ik me de week ervoor alleen maar bezighouden met "af te werken zaken", zoals nu tijdens die carnavalsvakantie, zodat de vakantie begint zonder "to-dootjes". Zo zie je maar dat ne mens altijd bijleert.

En wat deze nieuwsbrief betreft: geen nood, het is niet dat de volgende bladzijden wit en leeg zullen zijn. Alle eindejaar-evaluatie- en planningsvergaderingen leidden tot het ontrafelen van één van mijn gelukkig onterechte frustraties. En voor het eerst schrijf ik ook een "in memoriam"-berichtje, weliswaar met een warm gevoel. De student geneeskunde van

UGent die in december en januari bij ons stage deed beloofde me ook nog iets te schrijven (wat ondertussen ook gebeurd is, waarvoor dank, Wouter). En ik probeer ook nog het financieel verslag 2017 en de begroting 2018 toe te voegen. Plaats zal er niet meer over zijn voor het verhaal van twee volwassen broers en hun zus, allemaal met een intellectuele beperking, en hun moeder van 83. Nog zo'n tapori-verhaal dat jullie tegoed hebben.

Inge

Wel en wee ... (I)

Vrijdag 21 november: soms even verschieten

Hier eventjes een week die startte met drie grote verschietmomenten, maar uiteindelijk kwam alles goed. Miriam, die vrouw met ernstige systemische sclerose deed een felle reactie op medicatie waarbij haar benen verlamden. Gelukkig ging het vanzelf voorbij toen we de medicatie stopten. De volgende dag had ik een heel felle discussie met de mama van Ariel, die vrouw die in de gevangenis zat omwille van drugs, waardoor haar kindje ook met een zware handicap geboren werd. Na de discussie lag de weg weer vrij om verder te gaan... dus in ieder geval beter dan zwijgen, taken overnemen en de dingen niet laten gebeuren. En woensdag kreeg ik plots een grote schriktelefoon van Saulo... dat hij Amelie nergens vond na school. Bleek uiteindelijk dat ze een extra lesuur had, waarvan we wel op de hoogte waren maar wat Saulo vergeten was. Ongelooflijk hoe je door paniek niet meer nadenkt. Het duurde toch wel een kwartier vooraleer mijne frank viel. Niet te geloven wat er op die tijd door je hoofd gaat. Amelie was

uiteindelijk toch ook wel aangedaan van "hoe graag we haar zien"...

Het is dus wellekes geweest en nu wil ik gewoon rustig verder werken, op naar een workshop die ik volgende week moet / mag geven aan verschillende actoren van ons dorp en omgeving (gezondheidspersoneel, politie, lokale autoriteiten,...) rond een instrument dat we kunnen gebruiken om het thema "beperking" niet alleen vanuit de gezondheidszorg en revalidatiesector te behandelen, maar ook preventief en sociaal gezien aan te pakken.

Vrijdag 8 december: we gaan niet verdrinken

Bijna gans Quito zit zonder water... dus ...- wat dacht je wel??? - werden alle scholen gesloten en mochten we deze morgen uitslapen en dat doet deugd. Geluk bij een ongeluk, want de reden voor het feit dat er geen water is, is minder mooi: een groot waterreservoir werd verwoest door een aardverschuiving. En die aardverschuiving kwam er hoogst waarschijnlijk door een oud-ijzer-opstapeling hoger op de berg waar dat waterreservoir was.

Wel en wee ... (2)

Gevolg: een modderstroom die jammer genoeg ook een man die daar aan het werk was meesleurde en bedolf. Hier maken we er dan een gewone thuiswerkdag van en deze avond beginnen we de kerstversiering uit te zetten. Sinterklaas is voorbij. En in alle drukte lukte het toch om met Amelie speculooskoekjes en sinterklaaskoeken te bakken. Lekker!

Woensdag 13 december; Is 't koud bij jullie???

Ik zou zeggen: 'Hou jullie aan 't ges!'. Maar veel gras zal er bij jullie niet te bespeuren zijn dezer dagen. Wees heel voorzichtig hé: gebroken benen en heupen en polsen zijn niet welgekomen...

Bij ons blijft het sleuren en trekken in de consultaties. Ik zie af van het afzien van mensen, vooral als er dan toch iets gedaan kan worden, zoals bij Ariel, die jongen van nu drie wiens vader en moeder drugs gebruiken en die daardoor een zware handicap heeft. Nu is zijn moeder, amper 19, uit de gevangenis en zogenaamd weer de verantwoordelijke voor dat kind... Maar ze bracht hem al meer dan een week niet naar Taporí, "omdat het feesten van Quito waren". Morgen gaan Ximena en Ivonne op huisbezoek en zullen zij nog maar eens de "kinderbescherming" inlichten ivm de verwaarlozing... Meer kunnen of mogen we legaal gezien niet doen...

De "kinderbescherming" is nog trager dan een schildpad... en soms vrees ik dat de situatie slecht zal aflopen. Soms vraag je je af of er voor sommige kinderen wel een plaatsje is op de

wereld. En dan zijn er nog van die situaties waar we niet meer kunnen genezen, en alleen maar aftakeling zien, bij volledig bewustzijn... zoals bij die vrouw met ALS. Morgen ga ik met haar mee naar de neuroloog, samen op weg...de vraag is wel "waar naartoe"...

Vrijdag 22 december: 'een beetje weer samen thuis'...huis... thuis...één letterke verschil

We kijken al uit naar het kerstkaartje. Hier is ons huizeke weer helemaal opgeknapt door Saulo, klaar om Sarah, Lien en Elisa te ontvangen. Straks mogen we naar de luchthaven voor Sarah en morgennamiddag voor Lien en Elisa die nu aan het slapen zijn in Amsterdam en er subiet al weer uit mogen. We kijken er naar uit en daarnet mochten we "echt" Kerstmis beginnen voelen, met de novene voor het kindje Jezus die deze avond aan ons deur doorging. Daarvoor kregen we het kindje Jezus (dat beeld waarover ik vroeger al eens schreef), op bezoek, met wierook en kaarsen alom. Gans de wijk maakt dan een stalleke klaar om de processie te ontvangen, met deze keer veel ondeugende engelkes, een echt net pasbevalen vrouwke en haar man en hun kindje... Van levende kerststallen gesproken. Na de mis krijgt iedereen (zeker wel 500 man) een bekertje met chocomelk en geraspte kaas, en een versgebakken broodje. Meer moet dat niet zijn, in alle eenvoud, mooi...

Er is nog zoveel te vertellen, o.a. rond Teresa, die vrouw met ALS met wie ik deze morgen nog eens

Wel en wee ... (3)

meeding naar de neuroloog... Het is schrijnend om te zien hoe ze week na week achteruit gaat, beetje bij beetje... Maar ze lijkt "afstand te doen" van haar lichaam. "In mijn hoofd blijft het wel goed. Het zijn mijn benen en armen die nu niet mee willen... De tijd is gekomen om mijn leven op orde te zetten"... Daar wordt ne mens wel stil van... We zijn dus samen op weg, weer een nieuwe weg, en we hebben in Taporì beloofd om nabij te zijn tot op het einde.

Na de consultatie volgde nog een boeiend en geanimeerd gesprek met de neuroloog, een jonge gast van een jaar of 35 die in Chili specialiseerde. Hij maakte van aftakelende spierziekten zijn passie, terwijl frustraties zich dreigen op te stapelen... : "Het is hier immers verschrikkelijk wat er maar voor die mensen gedaan wordt". Die ziektes komen gelukkig niet zo vaak voor, maar daardoor zijn ze ook vaak slecht of soms helemaal niet herkend en behandeld. Behandeling om te genezen kan je nooit, maar wel ervoor zorgen dat die mensen niet onmenselijk afzien en aftakelen... Er is dus veel werk aan de winkel en in Taporì volgen we op heden vijf mensen met een dergelijke ziekte op. ALS is daarvan de ergste en meest agressieve ziekte. Er is ook nog een jongen die nu 13 is met spierdystrofie van Duchenne... dezelfde aftakelende weg... alleen maar langer. En dan is er nog de vrouw met myasthenia gravis voor wie we van uit België medicatie meebrengen. Zij heeft de ziekte nu 10 jaar en die is gelukkig stabiel. Ze heeft onder-

tussen zelfs een kindje, haar groot geluk. En dan zijn er nog twee jongeren met een eerder "perifere" aandoening, die de ademhalingsspieren nooit zal aantasten. Ze hebben dus een progressieve motorische beperking, maar hun levensverwachting wordt hier niet door aangetast. En naast die gediagnosticeerde mensen, zijn er hoogst waarschijnlijk nog een aantal niet onderkende situaties die dieper bestudeerd moeten worden...

En die dokter komt begin januari naar Taporì: weer het begin van een nieuwe samenwerking... hopelijk goed...

Voilà, ik ga mij een koffietje drinken want we mogen nog enkele uurkes opblijven...

Donderdag 18 januari: 2017 goed afgesloten en bij 2018.... 'bretellen spannen'....

Het is uiterst druk in Taporì, met o.a. griepiepidemie, het plots overlijden van het dochtertje van Silvana, een gezond kind van 9. En ook Eulalia, dat vrouwke dat jullie in 2000 nog bezochten thuis, en die ondertussen 94 jaar oud was, is eergisteren overleden na een korte longontsteking. Er zijn nog steeds veel evaluaties van mensen met een beperking, soms in heel zorgwekkende sociale en familiale omstandigheden, o.a. bij die drie volwassenen met intellectuele beperking die door hun moeder van 83 verzorgd worden. En dan kwam er eergisteren nog een meisje van bijna 5 toe, met heel moeilijke gedragsproblemen door een ernstige ontwikkelingsstoornis, type

Wel en wee ... (4)

autisme in het kwadraat. Haar moeder, die zelf al 49 is, zat er helemaal door. En dan zijn er nog de organisatorische tapori-beslommeringen. Kathy, mijn collega huisarts besliste om maar een halve dag per week verder te werken, maar gelukkig vonden we vrij snel een nieuwe collega die ook 20 uur per week zal meewerken, en ik heb de indruk dat we deze keer, na de twee vorige pogingen, nu toch wel goed zitten. Nu eerst nog wat tijd steken bij het inwerken.

Maar 't is en 't mag niet al miserie en geklaag zijn: We kregen gisteren ook het goede nieuws vanwege het Ministerie van Sociaal Welzijn dat we opnieuw subsidie krijgen voor dit jaar, en dat de normering, die zagezegd zoveel strenger zou worden, dan uiteindelijk toch "realistischer" is en we in het dagcentrum ook zorg voor "minder dan 18" mogen aanbieden. Gelukkig maar... Er lijkt in het Ministerie toch wat realiteitszin door te dringen...

En dan is er natuurlijk ook de mooie financiële afsluit van 2017 bij Continenten...: jullie allen blijven ons steunen...dat doet deugd bij een warm dankuwel! Ik mag dan opnieuw zeggen wat Prof. Verresen ons meegaf: Niet zagen of klagen maar bidden om kracht... De kansen zijn immers veel groter dan de moeilijkheden...

Ik ga nu aan de kook: savooikoolpakketjes met gehakt en puree: Vlaamse winterkost die hier nu ook bij het klimaat past want ook hier doet een koudefront goed zijn werk... en dat zonder chauf-

fage : ne mens zou begot iets bakken in de oven om het huis op te warmen. En het voordeel is dat de strijk helemaal niet blijft liggen want dat is goed om je handen op te warmen, zeggen de kinderen...

Nog vele groetjes van Inge die zich niet omver laat blazen, goed veel sinaasappelsap drinkt zodat de vitamientjes ook hun werk doen en 's avonds voor het slapengaan een goed theetje drinkt, kwestie van toch rustig te slapen en sterk te staan de volgende dag...

Zondag 25 februari : 'op zijn effen geraken...'

'k Heb genoten van alle nieuws-kes. Schrijven is nog altijd een schone manier om te vertellen... al wordt het verdrongen door de skype en whatsapp. Dat laatste slokt ons op... maar beperkt de communicatie toch. Ge kunt toch moeilijk veel en echt vertellen in drie lijnen waar ge een schrijffout maakt in ieder woord omdat die toetsen zo dicht op mekaar zitten en het toch zo rap moet gaan... Geef mij maar de mail waar ik ook een fotootje aan vast kan hangen... Dus... zal ik van nu af aan weer beter mijn best doen...

Morgen gaan we mogelijks naar Otavalo met ons stagiaire Hanne Vandebroucke, alhoewel iedereen hier de laatste tijd gewoon graag thuis blijft. Zelf heb ik nog altijd niet het gevoel op mijn effen te zijn met alle evaluaties en plannings 2017-2018. Ik was in januari en begin februari toch wel mijn overzicht verloren: Zo-

Wel en wee ... (5)

veel te doen en te regelen en na te denken voor Tapori in het algemeen (organisatie van het dagcentrum, continue vorming, financieel verslagen en begroting 2018, , het nieuw gebouw...) en ook in de consultatie (inwerken van de nieuwe dokter, nieuwe administratietoestanden en toch ook wel veel zorgen en studiewerk rond enkele patiëntjes)... En dan al het mee-zorgen-voor en het heen-en-weer-gereis, en Saulo niet thuis (met als klap op

de vuurpijl een gesprongen waterbuis in huis...). 't Is dus wel geweest voor de start van dit jaar... en een beetje rust is dan ook welgekomen.

Maar ne Vlaming, die houdt 'an 't ges'...

Groetjes van Inge

Chef Monica en
Keukenhulp
Diana

Financieel verslag 2017

Begroting 2018

Het financiële verslag 2017 en de begroting 2018 hebben deze keer globaal gezien niet zo veel uitleg nodig. Behalve enkele kleine verschillen in personeelskosten werd in bijna alle rubrieken uitgegeven wat begroot was. De enige uitzondering is het gezondheidsluik waar minder uitgegeven werd en ook minder inkomsten waren. Zoals ik jullie al vertelde in vorige nieuwsbrieven kon Kathy vorig jaar door een promotie in het ziekenhuis waar ze ook werkt, onvoldoende uren werken in Tapori. Ik probeerde dit gedeeltelijk op te vangen en we zochten een nieuwe collega maar dat bleek niet zo gemakkelijk. Twee dokters werkten amper enkele weken in de consultatie en gaven snel op: enerzijds omdat het maar om een deeltijdse job ging en anderzijds “omdat het hier wel een ziekenhuis lijkt”, zei de tweede arts. De mensen die we in Tapori zien hebben inderdaad vaak een ingewikkelde ziektegeschiedenis en het gaat zelden alleen om een verkoudheid of een hoge bloeddruk.

Maar derde keer goede keer... lijkt nu: Judith, een huisarts van mijn leeftijd, werkt sinds begin januari mee en het klikte “van den eerste keer”. We houden hout vast... en ik hoop echt van harte dat we vele jaren kunnen samenwerken. Kathy blijft voorlopig nog elke zaterdagvoormiddag consultaties verzorgen, jammer genoeg wel met veel minder contact met het ganse tapori-team dan tevoren. Maar we zijn in ieder geval weer goed op weg.

Het revalidatieluik, dat zowel het dagcentrum met de drie leefgroepen als alle vormen van individuele therapie inhoudt, zorgde dit jaar voor iets meer inkomsten dan verwacht. Dit komt vooral door de bijdrage van ouders. Sommigen onder hen krijgen immers een soort van loonsvervangende subsidie vanwege de overheid, vooral bij kinderen met ernstige meervoudige beperking, die constante zorg nodig hebben. Tot twee jaar geleden werden moeders die deze subsidie ontvingen verplicht om zelf zeven dagen op zeven voor hun kind te zorgen: “Je krijgt er immers een loon voor”, kreeg iemand te horen vanwege een “technisch expert” van het Ministerie. Vaak leidde dit tot nog meer sociale isolatie. De kinderen kregen geen therapie en kwamen weinig of nooit buiten. En de moeders... werden vaak nog triestiger dan tevoren. Gelukkig mogen ouders sinds vorig jaar een deel van die zorg “uitbesteden” en komen hun kinderen van maandag tot vrijdag of enkele dagen per week naar de leefgroepjes. Enige rationaliteit lijkt dan toch druppelsgewijs binnen te dringen in het Ministerie van Sociaal Welzijn...

De begroting voor 2018 is ook opgemaakt, ongeveer in dezelfde aard als 2017. Het loon van Ximena als zorgcoördinator in het revalidatieluik lijkt iets lager, maar dat komt omdat we een deel ervan overgeheveld hebben naar het gezondheidsluik, meer bepaald psychologie. Zij besteedt immers een deel van haar tijd als revalidatie-psycholoog met de families met één of meer personen met een beperking. Dit was tevoren ook al zo, maar in de begroting zag je dit niet.

De verloning in de rubriek “keukenpersoneel” ligt ook een stukje hoger. Dat komt omdat we sinds september opnieuw een keukenhulp hebben, Diana,

opnieuw een mama van een kindje dat naar de dagopvang komt. Melbita, die in Taporí verantwoordelijk is voor Sociaal Werk, vond hen "thuis" in ellendige omstandigheden. Priscilla, die nu drie jaar is, kreeg twee jaar geleden een hersenvliesontsteking, met ernstige beperking tot gevolg. Sindsdien ging het van kwaad tot erger: De papa van Priscilla verdween met de noorderzon, Diana kon niet gaan werken en het besef dat haar dochtertje nooit meer zou genezen zorgde voor verslagenheid en impasse. Tot een buurvrouw haar tot bij ons bracht. Nu gaat het weer beter en meehelpen in de keuken doet haar goed.

Als er verder nog plaats is in deze nieuwsbrief, en anders bij de volgende editie, voegen we hier ook nog een verslag toe over inkomsten en uitgaven waarover ik misschien te weinig schrijf: Over projectfinanciering, in dit geval sinds jaar en dag vanwege de gemeente Wevelgem, en over uitgaven die "continue vorming en volwassenonderwijs" betreffen. "Ook dit mag ne keer in het licht gesteld worden", zei mijn vader na het lezen van het verslag hierover, zowel diegenen die sinds jaar en dag de werking van Taporí op de één of andere manier ondersteunen, als ook het belang van "altijd verder blijven leren" en de leerkansen die Taporí hiertoe biedt. Jullie vinden deze tekst iets verder of de volgende keer terug.

Als jullie nog vragen of suggesties hebben bij dit financieel verslag en bij de begroting, dan mogen jullie me dat zeker laten weten. Onderwijl blijven we graag "dankjewel" zeggen aan iedereen die op gelijk welke manier er toe bijdraagt dat dit alles gerealiseerd wordt.

Beste groeten van op de eve-naar.

Inge.

Diana, de keukenhulp met haar 2 dochtertjes

Financieel verslag 2017

Begroting 2018

V.Z.W. "TAPORI, PALADINES DE LA FELICIDAD" FINANCIEEL VERSLAG 2017 – BEGROTING 2018 <i>Alle opgegeven cijfers zijn in usd</i> <i>Gemiddelde wisselkoers 2017: 1 usd = 0,9 euro; 1 euro =1,10 usd</i>						
	UITGAVEN 2017		AUTOFINANCIERING 2017		Begroting 2018	
	begroting	reële uitgaven	geplande lokale inkomsten	reële autofinanciering	begroting 2018	geplande lokale inkomsten
Administratie 100			1000	850		1000
100/1 personeelskosten	19212,37	20394,42			23834,83	
100/2 kantoor materiaal	700	820,42			700	
Basisvoorzieningen 101						
101/1 water/telefoon/elektriciteit	2750	2699,09			2750	
Onderhoud 102						
102/1 personeelskosten	12595,38	12406,85			12965,14	
102/2 onderhoudsmateriaal	600	801,02			600	
Algemene investeringen 103						
103/1 algemene infrastructuur (gebouwen)	3000	3396,94			3000	
103/2 aankopen nieuwe materialen	3500	2705,67			6800	
Dokter en tandarts 104			16500	11941,5		12100
104/1 loon artsen	16992,28	14754,42			18449,55	
104/2 medisch secretariaat	5946,87	5759,78			6787,31	
104/3 medisch-odontoloog mat.	3750	3232,73			3750	
104/4 medisch hulpfonds	1000	975,25			1000	
104/5 loon tandarts	4542,67	4476,58			4802,16	
104/6 investering gezondheidsluik (onderzoekstafel, autoclaaf, ...)	1500	500			1500	
Psychologie 105			2000	2285		2600
105/1 personeelskosten	5865,41	5865,36			9290,4	
105/2 werkmateriaal	200	77,99			200	
Revalidatie 106			30283,95	33061,28		28000
<i>106/1 Individuele begeleiding</i>						
106/1/1 personeelskosten (kine, logo, ortho, vroegbegeleiding, hulpmiddelen, sociaal werk)	35980,23	35428,46			38606,78	
106/1/2 dagelijks werkmateriaal	2000	2238,21			2000	
<i>106/2 Jongerenatelier</i>			GEDEELTE- LIJKE FI- NANCIERIN G DOOR MINISTERIE VAN SOCI- AAL WEL- ZIJN = 69796 usd	ONTVAN- GEN VAN- WEGE HET MINISTE- RIE VAN SOCIAAL WELZIJN = 69796 USD		TOEGEZEG- DE SUBSI- DIE VAN- WEGE MI- NISTERIE VAN SOCI- AAL WEL- ZIJN = 75142,66 USD

Voor 2017 betreft dit: digitalisering van administratie en gezondheidsluik en didactisch materiaal voor revalidatie en educatief luik

	UITGAVEN 2017		AUTOFINANCIERING 2017		Begroting 2018	
	begroting	reële uitgaven	geplande lokale inkomsten	reële autofinanciering	begroting 2018	geplande lokale inkomsten
Bibliotheek 107			500	946,4		1000
107/1 personeelskosten	6406,54	6310,55			6536,08	
107/2 materiaal	400	348,92			400	
Caritas 108						
108/1 materiële steun families	500	338,26			240	
Onderzoek en vorming personeel 109						
109/1 vorming	2200	1338,7			2200	
109/2 onderzoek	3000	3000			3000	
Kleine bedrijvigheid 110						
110/1 verkoop kruidenierswaren (La Orquidea)			1200	681,28		1200
110/2 verkoop maaltijden (Girasol)			8640	6379,34		11250
110/3 verkoop scheppapier en kaartjes (vroeger nr. 111)			600	67,13		200
110/4 personeelskost keuken	6760,29	8111,46			12282,49	
110/5 materiaal recyclageproject	100	---			100	
110/6 aankoop artisanat (verkoop België)	3000	870			1000	
Varia 111						
111/1 onvoorziene uitgaven	3500	3822,07			3500	
111/2 extra interne inkomsten (rommelmarkt, eefestival, ...)			5000	4764,45		5000
Algemene coördinatie 112						
112/1 personeelskosten (Inge)	11000	11300			12000	
112/2 communicatie, kantoomateriaal en varia	1250	1083,75			1500	
Totaal	245115,35	238088,27	65723,95	60976,38 USD	264550,91 USD	62000

TOTAAL NODIG VOOR 2018: 264550,91 USD
 AUTOFINANCIERING: 62.000 USD
 MINISTERIE SOCIAAL WELZIJN: 75.142,66 USD
 BELGIË: 106.500 USD

NOG TEKORT: 20908,25 USD
 (projectvoorstel ingediend bij ecuadoraanse migrantenorganisaties in de Verenigde Staten en in Duitsland)

In Memoriam: Eulalia Torres

't grootmoedertje, 94 jaar

Het is de eerste keer dat ik een officieel "in memoriam" berichtje schrijf, weliswaar met een zacht gevoel. Eulalia, 't grootmoederke zoals velen onder jullie haar kenden, is drie weken geleden overleden. De griep werd haar te sterk. Ze werd 94 jaar, onze oudste patiënte tot nu toe, en waarschijnlijk ook onze "langste" patiënte, want we kennen haar van toen Tapori nog helemaal in de kinderschoenen stond. We leerden haar kennen in het kinderdagverblijf, waar Carlos en Andrea naartoe kwamen.

Samen met hun iets oudere zus werden zij door 't grootmoederke opgekweekt. Hun moeder liet hen één voor één achter, telkens toen ze nog geen jaar oud waren. Eulalia was toen al begin de zeventig jaar. Ze had geen pensioen, ze waste voor een appel en een ei (vaak letterlijk) met de hand kleren van andere mensen, ze huurde twee kamertjes en daar leefde ze met haar drie kleinkinderen. Nu en dan kreeg ze wat hulp van haar vier andere kinderen, maar breed hadden ze het zeker niet.

Zo probeerde ze de eindjes aan elkaar te knopen door hier en daar hulp te vragen... zoals sommige bejaarde mensen dat hier doen: al smeken, bedelen, vaak heel onderdanig en klagerig, vaak zoals de bedelaars aan de ingang van de kerken hier in Quito. Antonio, de priester met wie we indertijd het dagverblijf opstartten, zorgde ervoor dat Andrea en Carlos ernaartoe konden komen zonder te moeten betalen. Groenten en fruit kreeg ze door boontjes te helpen doppen op de hoek van de straat of op de markt. De medische zorgen, daar stond ik voor in... en uiteindelijk werden Saulo en ik ook dooppeter en -meter. We werden

met zorg gekozen... niet zozeer omdat we zo'n voorbeeldige kerkgangers waren. Neen, een dooppeter en doopmeter worden verondersteld "vervangende ouders" te zijn indien die ouders er niet zijn of hun verantwoordelijkheid niet (kunnen) opnemen en wij, vooral ik, leken daarbij een goede partij.

We hebben onze taak naar godsvrucht en vermogen en met de hulp van sommigen onder jullie proberen te doen: we zorgden voor kleren, schoolgerief en schoolunifor-

men, elke maand een voedselpakket. Carlos en Andrea kwamen elke namiddag ook naar de bibliotheek om hun huiswerk te maken.

En als het grootmoederke ziek was, wat met de jaren meer en meer gebeurde, dan stonden we ook in voor de medische zorgen, in Tapani als het lukte of met een opname in het ziekenhuis als haar longen niet meer mee wilden in de winter. Soms ... werd ik het moe om te helpen... want altijd opnieuw was er hetzelfde verhaal, dezelfde litanie, dezelfde klaagzang... meer dan twintig jaar lang. Maar het had geen zin veel energie te steken in wat we toch nooit zouden kunnen veranderen.

Eulalia voedde de kinderen op naar (gelukkig voorbijgaande) ecuadoraanse normen: Meisjes komen op de tweede plaats, moeten behulpzaam-gehoorzaam-en-onderdanig zijn. Ze worden opgekweekt tot "lijdende moeders" die alles verdragen. Jongens... die worden verwend... mogen niets doen thuis... krijgen van alles het eerst en het meest... en worden

dan later echte "macho's". In werkelijkheid zijn die macho's vaak verwend nesten, zonder veel draagkracht of doorzettingsvermogen. Toen Carlos begon te puberen, liep het mis. Hij spijbelde op school, liep met een dure gsm en sportschoenen rond, God weet met welk geld betaald. Na drie olopende waarschuwingen en drie verwoede pogingen van mijnentwege om hem terug op school te krijgen, werd hij toch weggestuurd. Hij ging wat rond en werkte nu en dan een beetje als hulpmetsers... maar dat was zwaar werk. Hij had enkele meisjes... en werd heel snel papa... Zestien was hij toen. Sindsdien zie ik hem niet veel meer... naar zijn zeggen omdat hij denkt dat ik kwaad ben op hem... Kwaad is het woord niet. Ontgoocheld misschien wel... Want hij kreeg wel kansen, maar wist die niet te gebruiken.

Nochtans en gelukkig gaat het nu niet echt slecht met hem: Hij woont samen met zijn vrouw en dochttertje en hij werkt in een fabriek. Hij ontvangt minder dan het minimumloon want hij heeft geen diploma middelbaar onderwijs. Hij is gelaten... en hoopt nu "dat zijn kind beter en meer zal zijn dan hem". Dat zinnetje hoor ik mensen vaak zeggen: "Nu leef ik alleen nog voor mijn kinderen. Zij moeten er geraken en "iemand" worden", luidt het vaak. Ik hoop dat Carlos misschien toch nog de kracht vindt om zelf ook vooruit te geraken ...

Met Andrea liep het anders: Toen ze vijftien werd, wilde haar grootmoeder haar van school afhalen. Ze was dan toch al oud genoeg om ergens huishoudelijk werk te doen en een centje te verdienen. Meisjes waren toch bestemd om vroeg te trouwen en kinderen te krijgen. Maar Andrea wilde wel haar middelbare

school afwerken... en na veel vragen en talen, lukte het me om haar verder naar school te laten gaan. Daarvoor mocht ze op internaat bij de Zusters van de Goede Herder, een goed meisjesinternaat in Pomasqui, waar ze zo'n goede herinneringen aan heeft. Ze behaalde haar diploma middelbaar onderwijs en wilde graag dierenarts worden. Het lukte echter niet onmiddellijk om te starten in de openbare universiteit en ze zocht werk. Door haar diploma middelbaar onderwijs vond ze gemakkelijker en beter werk dan haar broer, eerst wat zoekende maar nu een vast werk in de keuken en cafetaria van de Universidad Catolica, een waardige job waar ze zich langzaam opwerkt: Eerst was ze opdienster, daarna mocht ze aan de kassa zitten en nu is ze verantwoordelijk voor al het keuken- en cafetariapersoneel, boekhouding inbegrepen. Daarvoor krijgt ze in de unief ook opleidingskansen.

In de liefde ging het minder goed: Ze werd verliefd en trouwde heel snel. Het duurde wat voor ze in verwachting raakte en toen dat gebeurde, verloor ze het kindje snel. Haar man vond haar snel te saai en te serieus. Daarenboven liet ze zijn machogedrag niet toe. Maar dat leidde tot slagen en scheldpartijen, tot hij op een dag de boel kort en klein sloeg en vertrok... Nu is Andrea 29. Ze woont alleen en droomt van haar echte prins: "Iemand die me echt graag ziet... en die me kinderen geeft om er echt goed voor te zorgen". Dat vertelde Andrea me allemaal eergisteren... toen we heel lang in het park wandelden en genoten van het ijsje dat we ons al heel lang geleden beloofd hadden. Ze vertelde veel over haar eigen moeder... zoekend naar een antwoord op het waarom van het achtergelaten worden... gekwetst maar zonder wrok. En ze haalde veel herinneringen op... dingen die ik zelf niet meer wist... Het verhaal van het kuikentje dat ze voor kerstmis gekregen had, dat hebben we allebei goed onthouden, en was ook de aanleiding tot haar droom om dierenarts te worden: Ze verzorgde het kuikentje en stak het in een schoendoos onder haar bed. Maar op een goeie dag trapte ze zelf per ongeluk op het kuikentje en zijn pootje was gebroken... Ze huilde tranen met tuiten, en we hebben het samen met een

keelstokje gespalkt... en het kuikentje leefde nog lang en gelukkig...

Ik zei haar dat ik mezelf wel wat schuldig vind naar haar toe, dat ik vind ik dat we als dooppeter en –meter vaak tekortgeschoten zijn... soms uit vermoeidheid, soms vergeten, soms in alle drukte en beslommeringen van ons eigen dagelijks leven... We hadden meer kunnen (en moeten?) doen... Maar toen zei ze dat we op cruciale momenten in haar leven belangrijke dingen gezegd of gedaan hebben en dat het belangrijkste was dat ze wist dat we er altijd waren en bij ons terecht kon als het nodig was... Het waren eerlijke en dankbare woorden... voor ons en ook voor iedereen die met een centje of een bezoekje of wat kleren of eten hier toe bijdroeg.

En zo...gaat het verder
Quito, 16 februari 2018

TAPORI BENEFIET ALLEN DAARHEEN

We kunnen toch echt niets anders dan zeggen, vragen.....ga er heen!!!!

Al voor de vijfde maal....honderden blij, enthousiaste medewerkers en deelnemers....je moet er ook bij zijn!

Op zaterdag 12 mei staat alles opnieuw in het teken van Tapori, en dit voor de 5de keer, met een dagvullend programma van Kubb, live muziek, een barbecue en veel Tapori beleving. We leggen bruggen tussen Ecuador en België, maken duidelijk wat Tapori VZW doet en waar deze financiële steun in concreto naar toe gaat! Ben jij ook een Tapori believer? Schrijf je dan snel in voor deze hartverwarmende benefiet!

Waar ?

Gemeentepark en Koetshuis Halle-Zoersel

Zaterdag 12 mei van 13:00 tot ... uur

Wil je er bij zijn???

Dan moet je zeker inschrijven voor

Kubb-tornooi:

Vooraf inschrijven via www.taporibenefiet.be

(vorig jaar helemaal volgeboekt)

Max 4 spelers per ploeg

Plaats voor 64 ploegen

1ste wedstrijd om 13:00, briefing om 12:30

Barbecue:

Vooraf inschrijven via www.taporibenefiet.be

3 eetshiften met start om 17:00, 18:30 of 19:30

Keuze uit vlees (16€), vegetarisch (16€) of kids (8€)

✓ **ogel van papier**

Vragen of opmerkingen bij
De ouders van Inge:
Etienne en Brigitte Debrouwere-Allegaert

Weststraat 48 - 8770 Ingelmunster

Telefoon: (051) 69 44 20
E-mail: edebrall@telenet.be
vrienden.vantapori@gmail.com

HOE INGE CONTACTEREN ?

Calle de 11 febrero y Espejo s n
Zambiza - Quito -Ecuador
Tel 00 59 32 288 62 29

Tel 00 59 32 288 62 29
inge.debrouwere@gmail.com

De naam "Tapori" komt uit India. Hij wordt gegeven aan straatkinderen die zonder enig houvast of ondersteuning van familie of ouders, in riolen en treinstellen, op verlaten terreinen samen hun lot in handen nemen. Ook wie fysieke of mentale beperkingen heeft, blijft een volwaardig lid van de groep. Wie behendiger is en meer eten te pakken krijgt... kan meer delen met wie dit niet kan: een mooi en zuiver voorbeeld van "solidariteit".

Deze en bijna alle oudere vogels op het net:
<http://users.telenet.be/koen.vaneygen1/vogel/>

TAPORI—ECUADORAANSE VERSIE—VANDAAG

Wat Is Tapori ?
<http://users.telenet.be/koen.vaneygen1/vogel/>

Of via Google
met de trefwoorden
"Tapori", "Presentatie" en
"Youtube"

FINANCIËLE STEUN

Met fiscaal attest : (vanaf 40,00 €, verspreid over één of meer giften in hetzelfde jaar) :

BE21 0000 7186 7603
Kontinenten vzw — Potterierei 72—8000 Brugge
0470/85.05.31
Vermelding: Inge Debrouwere Ecuador (Kontinenten krijgt voor administratieve regeling 5% van het gestorte bedrag). GRAAG VERMELDING VAN NAAM EN VOORNAAM ZOALS OP IDENTITEITSCAART ivm een correct attest.

Zonder fiscaal attest :

BE85 0832 5208 3906
Inge Debrouwere—Moorsele
Vermelding: Project Tapori

Al de gelden die op deze rekening terechtkomen, worden volledig ter beschikking gesteld van Tapori.

Wil je zelf op de een of andere wijze de vierdepijlerwerking van Tapori ondersteunen en bekendheid geven , heb je contacten bij instanties die verantwoordelijkheid dragen in derde- en vierdewereld ondersteuning, of ken je iemand die hierin geïnteresseerd is, laat het ons vooral weten op edebrall@telenet.be of 051/69.44.20(ouders van Inge)